

Sygn. akt IV K 492/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie IV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Gierula

Protokolant: Renata Kocot

w obecności Prokuratora: Aleksandry Krasuskiej-Szewczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 7 września 2016 r.

sprawy **P. K.**

syna S. i A. z d. F.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 maja 2016 roku w W. przy ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, I badanie 0,79 mg/l, II badanie 0,73 mg/l, III badanie 0,74 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem m – ki A. (...) o nr rej. (...) (...) w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego **P. K.** warunkowo umarza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 22 maja 2016 roku do dnia 07 września 2016 roku (data wyroku);

IV. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 2 000 zł (dwóch tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 629 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 170 zł (stu siedemdziesięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 100 zł (stu złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 492/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z dnia 21 na 22 maja 2016 r. P. K. spędzał czas w Klubie (...) w W., gdzie spożywał alkohol (dowód: potwierdzenia operacji k. 97-102). W dniu 22 maja 2016 r. około godziny 10:30 P. K. udał się samochodem marki A. (...) o nr rejestracyjnym (...) (...) do Komisariatu Policji W. B., położonego przy ul. (...), celem złożenia zawiadomienia o przestępstwie (zeznania świadka E. M. k. 8v, wyjaśnienia oskarżonego k. 14). Składając zawiadomienie oskarżony mówił bełkotliwie, wyczuwalna była od niego woń alkoholu (zeznania świadka E. M. k. 8v).

Badanie P. K. wykazało obecność 0,79 mg/l (I. badanie, godz. 10:39), 0,73 mg/l (II. badanie, godz. 10:41) i 0,74 mg/l (III. badanie, godz. 11:11) alkoholu w wydychanym powietrzu (dowód: protokół badania alkometrem k. 5, świadectwo wzorcowania k. 6).

P. K. został zatrzymany przez Policję o godzinie 10.45 (dowód: protokół zatrzymania k. 4)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów szczegółowo wymienionych powyżej.

Oskarżony P. K. w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oświadczył, że 22 maja 2016 r. przyjechał do Komisariatu Policji W. B. samochodem marki A. (...) nr rej. (...) (...). Podczas gdy chciał załatwić sprawę, oficer poprosił go o poddanie się badaniu alkometrem, które wykazało, że był pod wpływem alkoholu. Oskarżony podał, że nie wiedział, iż jest pod wpływem alkoholu, bowiem alkohol spożywał w piątek wieczorem. Oskarżony złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 335 k.p.k. (k. 14). Podczas posiedzenia w dniu 7 września 2016 r. P. K. złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w przeważającej części, zaś w szczególności co do jego przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem tożsamy wniosek wynika z badania oskarżonego alkometrem oraz zeznań świadka E. M., która widziała, jak oskarżony prowadził pojazd, a także w jaki sposób zachowywał się, składając zawiadomienie. Nie budzi wątpliwości twierdzenie oskarżonego, że w dniu 22 maja 2016 r. przyjechał do Komisariatu Policji W. B. samochodem marki A. (...) nr rej. (...) 8GK3, co również wynika z zeznań E. M.. Natomiast okoliczność, iż badanie alkometrem wykazało, iż był w stanie nietrzeźwości, wprost wynika ze wskazania alkometru.

Natomiast Sąd ocenił jako sprzeczne z doświadczeniem życiowym twierdzenie, że oskarżony nie wiedział, iż jest pod wpływem alkoholu, bowiem alkohol spożywał w piątek wieczorem. Należy zauważyć, że do zdarzenia doszło 22 maja 2016 r., tj. w niedzielę, tymczasem z rachunków złożonych przez obrońcę wynika, iż oskarżony płacił za alkohol w Klubie (...) w dniach 21 maja i 22 maja 2016 r. Z powyższego wynika zatem, że oskarżony spędzał czas w ww. klubie w nocy z soboty na niedzielę, nie zaś w piątek. W ocenie Sądu nie polega również na prawdzie twierdzenie, że oskarżony nie zdawał sobie sprawy, iż jest pod wpływem alkoholu, zważywszy na znaczny stopień jego nietrzeźwości, a także okoliczność jego bełkotliwej mowy i wyczuwalnej woni alkoholu, które winny skłonić go do nieporuszania się tego dnia samochodem.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka E. M. (k. 8v), która ze sprawą zetknęła się jako funkcjonariusz Policji w czasie wykonywanych obowiązków służbowych. Zeznania złożone przez świadka są logiczne, spójne i zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w tym wyjaśnieniami oskarżonego. Należy stwierdzić, iż świadek, będąc osobą obcą dla oskarżonego, nie miała powodu, aby bezpodstawnie go obciążać. Jednocześnie jako funkcjonariusz publiczny wykonywała czynności służbowe, a więc działała w sposób rutynowy, z należytą starannością i wnikliwością. Okoliczności przez nią wskazane znajdują również potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego oraz w protokole użycia alkometru. Tym samym zeznania E. M. uznać należało za w pełni wiarygodne i zgodne z rzeczywistym przebiegiem zdarzenia.

Sąd za niebudzącą wątpliwości uznał treść protokołu użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. A. A 2.0 nr (...), która potwierdza, że P. K. znajdował się w stanie

nietrzeźwości (k. 5), co zresztą nie było kwestionowane przez oskarżonego w niniejszej sprawie. Należy zauważyć, że alkometr miał ważne świadectwo wzorcowania (k. 6).

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego, w szczególności w postaci: protokołu zatrzymania (k. 4) i potwierdzeń operacji (k. 97-102), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o kryteria zawarte w art. 7 k.p.k., Sąd uznał, iż wina oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. Zdaniem Sądu w świetle poczynionych ustaleń faktycznych niewątpliwym jest, że P. K. kierował samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) 8GK3, będąc w stanie nietrzeźwości. Tym samym swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. Stan nietrzeźwości natomiast w myśl art. 115 § 16 k.k. zachodzi, gdy w próbie krwi pobranej od badanego występuje stężenie powyżej 0,5 promila alkoholu albo stężenie w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Jak wynika z protokołów, badania przeprowadzono w sposób prawidłowy, a uzyskane wyniki jednoznacznie wskazywały, że oskarżony był nietrzeźwy i to w stopniu znacznym.

Pomimo znacznych wskazań alkometru, Sąd zdecydował się w niniejszej sprawie warunkowo umorzyć postępowanie karne wobec oskarżonego. Podejmując tę decyzję, Sąd przede wszystkim kierował się tym, że wina oskarżonego nie jest znaczna, zważywszy na to, iż sam przyjechał na komisariat Policji złożyć zawiadomienie o przestępstwie, będąc wzburzony okolicznością utraty służbowego telefonu komórkowego. Podobnie społeczna szkodliwość czynu nie była znaczna. Oskarżony prowadził pojazd, w którym nie było pasażerów, przejechał niewielki odcinek, poruszał się samochodem w niedzielę przed południem, kiedy natężenie ruchu ulicznego nie jest wysokie. W ocenie Sądu również okoliczności popełnienia tego czynu nie budziły żadnych wątpliwości. Oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym, znajdując się w stanie nietrzeźwości, który był widoczny na pierwszy rzut oka, wobec jego bełkotliwej mowy i unoszącej się woni alkoholu. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, który złożył dwa wykluczające się wnioski, to jest o zmianę kwalifikacji i warunkowe umorzenie, oskarżony zdawał sobie sprawę ze stanu, w którym się znajduje. Każde bowiem spożywanie alkoholu w godzinach nocnych rodzi konieczność powstrzymania się od prowadzenia pojazdu dnia następnego w godzinach przedpołudniowych, do której to zasady oskarżony się nie dostosował. Ustalenia tego w żaden sposób nie zmieniają złożone przez obrońcę publikacje prasowe dotyczące niewłaściwych praktyk podejmowanych w klubach nocnych W.. Należy zauważyć, że oskarżony przyznał się do winy i wniósł o warunkowe umorzenie postępowania, a znaczne stężenie alkoholu w jego organizmie i sposób zachowania jednoznacznie wskazują na pełną świadomość tego stanu. Z tych wszystkich przyczyn okoliczności popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu nie budziły jakichkolwiek wątpliwości Sądu.

Sąd, podejmując decyzję w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania karnego, wziął pod uwagę niekaralność oskarżonego, jego młody wiek i szereg opinii świadczących o nienagannym wypełnianiu przez niego obowiązków zawodowych, a także jego odpowiedzialności, uczciwości, sumienności i pracowitości. Wszystkie one wpłynęły na podjęcie przez Sąd uzasadnionego przypuszczenia, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne względem oskarżonego, oznaczając jednak maksymalny czas okresu próby, tj. okres trzyletni, zważywszy na znaczny stan nietrzeźwości, w którym znajdował się P. K..

Również z uwagi na ww. okoliczność Sąd doszedł do przekonania, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania winien orzec względem oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, zaliczając jednocześnie na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy w niniejszej sprawie.

Sąd orzekł również wobec oskarżonego P. K. świadczenie pieniężne w kwocie 2000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k.). Przy orzekaniu ww.

środka karnego Sąd miał na uwadze zarówno istniejące w tym zakresie potrzeby społeczne, a także konieczność uświadomienia oskarżonemu naganności i niestosowności jego postępowania. Oznaczając kwotę świadczenia pieniężnego Sąd wziął pod uwagę sytuację majątkową, osobistą i możliwości zarobkowe oskarżonego. Sąd orzekł świadczenie pieniężne w kwocie 2000 zł, uznając, iż kwota ta jest dostosowana do wagi czynu oskarżonego i jego możliwości finansowych.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 629 k.p.k., uznając, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia.

Z uwagi na powyższe, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji.